

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 104.430 van 7 maart 2002
in de zaak A.106.229/VII-23.972**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 20 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 21 november 2000 en verklaarde zich op 9 februari 2001 vluchteling.

1.2. Op 23 februari 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 mei 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 11 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Khmer machtig is.

Betrokkene, die beweert de XXX nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit P.. Op 10 november 2000 zou betrokkene met een toeristenvisum vertrokken zijn naar België om een bezoek te brengen aan haar tante, N. B.. In december 2000 zou betrokkene, via de telefoon, van een tante in XXX vernomen hebben dat zij bij haar terugkeer zou worden uitgehuwelijkt. Betrokkene, die hier niet wou op ingaan en bevreesd was om bij haar terugkeer door haar familie verstoten te worden, besloot op 9 februari 2001 om in België asiel aan te vragen.

Ter ondersteuning van haar asielaanvraag legde betrokkene de volgende documenten neer: haar XXX paspoort met visum voor de Schengen-staten, een kopie van het "Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten" (New-York, 19/12/1966) en een kopie van het "Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen" (New-York, 18/12/1979) en enkele artikels betreffende de mensenrechtenschendingen en de prostitutie in XXX.

Opgemerkt moet worden dat de door betrokkene aangehaalde feiten (gedwongen huwelijk en bij weigering daarop in te gaan de eventuele verstoting uit de familie) van louter interpersoonlijke (tussen betrokkene en haar vader) aard zijn en derhalve niet ressorteren onder de Geneefse Conventie.

Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt waarom zij, om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, niet zou kunnen weigeren om op

het haar opgelegde huwelijk in te gaan. Betrokkene verklaarde immers uitdrukkelijk dat zij in dat geval niet door de XXX overheid zou worden vervolgd.

Verstoting door haar familie en de daarmee gepaard gaande moeilijke levensomstandigheden valt evenmin onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn de door betrokkene neergelegde documenten niet van die aard om de appreciatie van de Commissaris-generaal inzake betrokkenes asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 juli 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

I. BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN ARTIKEL 26 VAN VOORNOEMD KONINKLIJK BESLUIT VAN 9 JULI 2000

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 52, § 2 (verkeerdelijk wordt artikel 52, § 1 vermeld) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat zij van oordeel is dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat de "weigering van gedwongen huwelijk en verstoting door de familie niet ressorteren onder de conventie van Genève", terwijl artikel 23.3 van het verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten voorziet dat geen huwelijk mag worden gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten; dat de verzoekende partij in dat opzicht ook verwijst naar artikel 8.2 van hetzelfde Verdrag en naar artikel 15 van het Verdrag van New York van 18 december 1979 inzake uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen; dat de verzoekende partij stelt dat "het opnemen van zulk een essentiële waarden in internationale verdragen inzake burgerrechten en politieke rechten inhoudt dat de desangemaakte betwistingen niet louter de privé-sfeer van de burgers aanraken, maar eveneens de fundamenteën van elke democratische staat", zodat de vrees voor gedwongen uithuwelijking wél onder de toepassing valt van het Verdrag van Genève, temeer omdat, volgens de verzoekende partij, in haar land van herkomst een autoritair en ondemocratisch regime bestaat; dat de bepalingen van het Verdrag van Genève overigens niet vereisen dat de vervolgingen rechtstreeks door de overheid zouden geschieden;

2.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotief ongeloofwaardig zouden zijn; dat de commissaris-generaal enkel stelt dat de aanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de conventie van Genève, omdat de aangehaalde feiten (gedwongen huwelijk en mogelijke verstoting door de familie) van louter interpersoonlijke aard zijn;

Overwegende dat een schending van de mensenrechten een voldoende en rechtstreeks vluchtmotief kan uitmaken; dat niet is vereist dat de mogelijke vervolgingen enkel uitgaan van de overheid van het land van herkomst; dat in de gegeven omstandigheden de commissaris-generaal bezwaarlijk kon beslissen dat de aanvraag “kennelijk” vreemd was aan de criteria van de conventie van Genève; dat een verder onderzoek van die aanvraag zich te dezen opdrong; dat het eerste middel niet kennelijk ongegrond is;

II. BETREFFENDE DE VORDERING TOT SCHORSING

3.1. Overwegende dat de auditeur in het verslag stelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze “exceptie”;

3.3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.4. Overwegende dat, uit hetgeen hoger is uiteengezet, blijkt dat het eerste middel ernstig is;

3.5. Overwegende dat, met betrekking tot de tweede voorwaarde, de verzoekende partij letterlijk het volgende uiteenzet:

"Verzoekster vreest, in geval van terugkeer in haar land, onmiddellijk door haar eigen vader gesekestreerd en uitgehuwelijkt te worden aan een man die zij hoegenaamd niet kent en met wie zij niet wil trouwen, en dit zonder mogelijkheid van bescherming door de XXX overheid, in een staat waar de overheid zich met dergelijke problemen niet al te zeer mengt.

Aan de andere kant, moest zij er toch in slaan de haar opgelegde huwelijk te weigeren, vreest zij de prooi te worden van pooiers die haar onder dwang in de prostitutie zouden plaatsen.

Bovendien vreest zij geen bescherming van niemand te kunnen genieten.
(...).";

3.6. Overwegende dat deze uiteenzetting overtuigt; dat de verzoekende partij aldus voldoende concreet heeft omschreven dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal teweegbrengen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;.

Artikel 2.

De behandeling van de zaak zal worden verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 24 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,

C. VERHAERT, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT

E. BREWAEYS.